

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 4Obdo/77/2020
Identifikačné číslo spisu: 2309201565
Dátum vydania rozhodnutia: 30.11.2021
Meno a priezvisko: JUDr. Alena Prieceľová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2021:2309201565.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu: ACORN Co., s.r.o., so sídlom Ovocinárska 1007/6, Levoča, IČO: 36 486 833, zastúpeného Advokátska kancelária JUDr. Peter Wolf, s.r.o., so sídlom Hlavná 949/53, Galanta, IČO: 47 252 987, proti žalovanému: GLOBE s.r.o., so sídlom Mikulášska 1, Bratislava, IČO: 31 336 159, zastúpenému Advokátska kancelária JURIKA & KELTOŠ, s. r. o., so sídlom Mickiewiczova 2, Bratislava, IČO: 35 951 087, o zrušení Rozhodcovského rozsudku sp. zn. 1/RK/2008 zo dňa 31. 12. 2008, vedenom na Okresnom súde Galanta pod sp. zn. 24Cb/27/2009, na dovolanie žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Trnave č. k. 21Cob/55/2019-746 zo dňa 28. 04. 2020, takto

rozhodol:

I. Dovolanie žalovaného o d m i e t a .

II. Žalobca m á n á r o k na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Galanta ako súd prvej inštancie (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „prvoinštančný súd“) prvým výrokom rozsudku č. k. 24Cb/27/2009-678 zo dňa 04. 12. 2018 zrušil Rozhodcovský rozsudok sp. zn. 1/RK/2008 vydaný dňa 31. 12. 2008 rozhodcovským súdom zloženým z jedinej rozhodkyne Mgr. Eriky Sojkovej, s miestom rozhodcovského konania Slovenská republika - Sereď, Dolnopečeňská 14. Zároveň priznal žalobcovi plnú náhradu trov konania (druhý výrok rozsudku prvoinštančného súdu).

2. Súd prvej inštancie tak rozhodol na základe návrhu žalobcu, ktorý sa domáhal zrušenia rozhodcovského rozsudku sp. zn. 1/RK/2008, ktorým bol spoločnosti ATP s.r.o., priznaný nárok na zmluvnú pokutu vo výške 10.665.000,-- Sk proti žalobcovi. Žalobca mal za to, že rozhodcovská zmluva, na základe ktorej bol vydaný rozhodcovský rozsudok, je neplatná a za neplatnú označil aj nájomnú zmluvu zo dňa 26. 03. 2001, z ktorej si v rozhodcovskom konaní spoločnosť ATP s.r.o., uplatňovala svoje nároky voči žalobcovi.

3. Žalovaná spoločnosť ATP s.r.o., žiadala návrh zamietnuť argumentujúc, že rozhodcovský rozsudok bol vydaný v súlade so zákonom o rozhodcovskom konaní a vzniesla námietku nedostatku pasívnej legitímácie, pretože pohľadávku, ktorá bola priznaná v rozhodcovskom konaní, postúpila na spoločnosť GLOBE s.r.o.

4. Na základe návrhu žalobcu súd prvej inštancie uznesením č. k. 24Cb/27/2009-177 zo dňa 12. 04. 2010 pripustil, aby spoločnosť GLOBE s.r.o., vstúpila do konania ako ďalší účastník na strane žalovaného. V priebehu konania bola spoločnosť ATP s.r.o. (pôvodne žalovaný v 1. rade) vymazaná z obchodného registra, voči nej bolo konanie zastavené, a tak žalovanou stranou zostala v tomto spore iba spoločnosť GLOBE s.r.o., s ktorou súd ďalej konal. Na spoločnosť GLOBE s.r.o., bol uznesením Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 6K/41/2012 zo dňa 17. 12. 2012 vyhlásený konkurz a za správcu konkurznej podstaty bol ustanovený W. C. T.. Ustanovený správca bol uznesením Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 6K/41/2012 zo dňa 22. 04. 2013 z funkcie odvolaný a ako nová správkyňa bola ustanovená I. Y. D. (rod. E.), B.C., so sídlom v Bratislave. Aj táto bola z funkcie správcu odvolaná (uznesením Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 6K/41/2012 zo dňa 11. 08. 2014) a za nového správcu bol ustanovený I. W. P.. Novoustanovený správca mal za to, že vyhlásením konkurzu sa prerušujú všetky súdne konania, teda i konanie o pohľadávke žalobcu uplatnenej voči úpadcovi a pokračovať v konaniach možno iba na jeho návrh. Správca podal návrh na zmenu účastníkov na strane žalovaného tak, aby sa stranou sporu stala spoločnosť GLOBE s.r.o., a to z dôvodu, že za účastníka konania sa správca nepovažuje, pretože z jeho strany nebol daný žiadny súhlas na pokračovanie v predmetnom konaní.

5. Súd prvej inštancie sa s názorom správcu nestotožnil a uznesením č. k. 24Cb/27/2009-604 zo dňa 18. 01. 2016, návrh správcu na zmenu účastníka konania na strane odporcu zamietol. Uviedol, že predmetom konania nie je pohľadávka, ktorá by mala byť v rámci konkurzného konania uplatnená prihláškou proti majetkovej podstate úpadcu, súd v tomto konaní ani nerozhoduje o základe pohľadávky, ale o formálnej a materiálnej stránke vydaného rozhodcovského rozsudku ako exekučného titulu, preto konanie nemôže byť v dôsledku vyhlásenia konkurzu na majetok úpadcu prerušené, ani sa nevyžaduje žiadny návrh od správcu.

6. Na odvolanie správcu proti vyššie označenému uzneseniu, odvolací súd uznesením č. k. 31 Cob/65/2017-656 zo dňa 11. 07. 2018 rozhodnutie prvoinštančného súdu ako vecne správne potvrdil. Odvolací súd skonštatoval, že nároky z konania o zrušenie rozhodcovského rozsudku nemajú charakter majetkový a napriek vyhlásenému konkurzu na majetok žalovaného nič nebráni tomu, aby všeobecné súdy rozhodovali o návrhu na zrušenie rozhodcovského rozsudku. Poukázaním na rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „Ústavný súd SR“) č. k III. ÚS 710/2014-35 zo dňa 10. 09. 2015, v spojení s ďalším rozhodnutím č. k. I. ÚS 158/2004, odvolací súd zdôraznil, že žalovanou stranou sporu v takomto konaní nie je správca konkurznej podstaty úpadcu, k prerušeniu konania zo zákona z dôvodu vyhlásenia konkurzu na majetok žalovaného úpadcu nedochádza a tak nebol dôvod ani pripustiť zmenu účastníkov na strane žalovaného. Týmto právnym názorom vysloveným odvolacím súdom bola vyriešená i otázka pasívnej legitímácie strany sporu, za ktorú odvolací súd jednoznačne označil spoločnosť GLOBE s.r.o.

7. Súd prvej inštancie, postupujúc v intenciách názoru vysloveného odvolacím súdom, vykonal dokazovanie listinnými dôkazmi, predloženými v konaní a zohľadniac všetky súvislosti a prejavy, ktoré boli stranami sporu v konaní produkované, dospel k záveru, že návrh žalobcu je dôvodný.

8. V konaní nebolo sporným, že dňa 20. 03. 2001 bola medzi vtedajším vlastníkom predmetných nehnuteľností špecifikovaných v bode 1. prvoinštančného rozhodnutia, a to spoločnosťou Monopol a.s., ako komitentom a spoločnosťou Parker & Young International s.r.o., ako komisionárom, uzatvorená komisionárska zmluva, ktorej platnosť nebola žiadnou zo sporových strán spochybňovaná, preto súd po jej preskúmaní vychádzal z toho, že ide o platný dvojstranný právny úkon. Zo znenia komisionárskej

zmluvy, ktorú súd posudzoval s poukazom na právnu úpravu uvedenú v § 577, § 578 ods. 1 a § 579 ods. 1 Obchodného zákonníka (ďalej len „ObchZ“), vyplývalo právo komisionára uzatvárať v mene komitenta nájomné a podnájomné zmluvy na obchodné priestory a zmluvy vedúce k obstaraniu služieb súvisiacich s prevádzkou prenajatých priestorov. Predmet činnosti komisionára komisionárska zmluva teda vymedzovala a išlo o bežné nakladanie a správu nehnuteľností vo vlastníctve komitenta. Nad rámec týchto činností musel mať komisionár podľa čl. VI/2 zmluvy vopred vystavené osobitné plnomocenstvo.

9. Počas vykonávania činnosti z komisionárskej zmluvy uzatvoril komisionár v mene komitenta dňa 26. 03. 2001 nájomnú zmluvu so spoločnosťou ATP s.r.o., ktorej predmetom bol nájom nehnuteľností vo vlastníctve komitenta na dobu určitú. K nájomnej zmluve bol komisionárom v mene komitenta uzatvorený dňa 18. 08. 2002 Dodatok č. 1, ktorého obsahom bola rozhodcovská doložka, podľa ktorej sa účastníci nájomnej zmluvy dohodli, že všetky majetkové spory vzniknuté z uzatvorenej nájomnej zmluvy budú rozhodované s konečnou platnosťou v rozhodcovskom konaní s jedným rozhodcom.

10. Podľa právnej úpravy uvedenej v § 40 ods. 1 c/ zákona č. 244/2002 Z. z., o rozhodcovskom konaní, súd prvej inštancie posudzoval primárne platnosť Dodatku č. 1, v ktorom obsiahnutá rozhodcovská doložka mala tvoriť zákonný predpoklad vedúci k tomu, aby vzájomný spor medzi stranami bol posudzovaný a rozhodnutý v rozhodcovskom konaní. Platnosť dohodnutej rozhodcovskej doložky totiž namietol žalobca tvrdiac, že komisionár nebol k takému úkonu splnomocnený, takýto úkon nemôže byť platný, a preto žiadal vydaný rozhodcovský rozsudok zrušiť.

11. Súd prvej inštancie po vykonanom dokazovaní dospel k záveru, že takýto úkon nemôže byť považovaný za platný právny úkon, pretože komisionár, ktorý pri podpisovaní Dodatku č. 1 zastupoval vtedajšieho vlastníka nehnuteľností ako komitenta, nemal na konanie v mene komitenta oprávnenie a bez neho nemohol konať, inak prekročiť svoje právomoci, ktoré mal uvedené v komisionárskej zmluve. Uzatvorenie rozhodcovskej doložky Dodatkom č. 1 k nájomnej zmluve komisionárom v mene komitenta, nie je možné podradiť pod činnosti a obchodné záležitosti, ku ktorým bol komisionár podľa čl. III bod 2 a čl. IV. body 1 a 4 komisionárskej zmluvy oprávnený, pretože podľa zmluvy mohol v mene komitenta uzatvárať len nájomné a podnájomné zmluvy, získavať nových nájomcov a podnájomcov a k obstarávaniu služieb súvisiacich s prevádzkou nehnuteľností. Konanie komisionára, ktorý v mene komitenta uzatvoril zmluvu s rozhodcovskou doložkou, nie je bežnou záležitosťou ani záležitosťou, ku ktorej by bol zmluvou poverený. K takémuto úkonu komisionár potreboval osobitné plnomocenstvo, ktoré ale od komitenta udelené nemal. Konanie komisionára je konaním mimo jeho oprávnenia a komisionárom uzatvorená rozhodcovská doložka nemôže byť platná. Súd takéto konanie komisionára s prihliadnutím na výšku a okolnosti spojené so zmluvnou pokutou označil za konanie proti záujmom komitenta, ktoré nemožno označiť ani za konanie s odbornou starostlivosťou. Takéto konanie nemôže zaväzovať komitenta k tomu, aby bol spor rozhodovaný v rozhodcovskom konaní práve pre neplatnosť rozhodcovskej doložky. Súd tak, dospejúc k záveru o nedôvodnosti žaloby v celom rozsahu, rozhodcovský rozsudok zrušil. V konaní úspešnému žalobcovi priznal voči žalovanému nárok na plnú náhradu trov konania.

12. Na odvolanie žalovaného proti rozsudku prvoinštančného súdu z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. a/, d/, f/, g/ a h/ C. s. p., Krajský súd v Trnave ako súd odvolací, rozsudkom č. k. 21Cob/55/2019-746 zo dňa 28. 04. 2020, rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny podľa § 387 ods. 1, 2 C. s. p. potvrdil, stotožniac sa s jeho odôvodnením v celom rozsahu.

13. Odvolací súd v odôvodnení svojho rozsudku konštatoval, že rozhodcovský súd odvodil svoju právomoc vo veci konať a rozhodnúť od Dodatku č. 1 uzatvoreného k nájomnej zmluve, ktorý obsahoval rozhodcovskú doložku. Poukázal na § 4 ods. 1, 2 zákona č. 244/2002 Z. z., o rozhodcovskom konaní a uviedol, že rozhodcovské konanie môže prebiehať len na základe platnej rozhodcovskej zmluvy. Účastníci obchodnoprávných aj občianskoprávných vzťahov sa môžu dohodnúť, že majetkové spory z určitého zmluvného vzťahu sa prejednávajú v rozhodcovskom konaní. Rozhodcovská zmluva je dohoda účastníkov právneho vzťahu o tom, že spory vyplývajúce z tohto

vzťahu sa budú prejednávať a rozhodovať v rozhodcovskom konaní. Právnou skutočnosťou vylučujúcou právomoc civilného súdu a zakladajúcou právomoc vec prejednať rozhodcovským súdom, je existencia platnej rozhodcovskej zmluvy resp. rozhodcovskej doložky. V rozhodcovskej zmluve, prípadne v rozhodcovskej doložke musí byť záväzok účastníkov, že sa podrobia rozhodcovskému konaniu, výslovne uvedený.

14. Odvolací súd mal za nesporné, že rozhodcovský súd konal na základe rozhodcovskej doložky, ktorá bola obsiahnutá v Dodatku č. 1 zo dňa 18. 08. 2002, uzatvorenom k nájomnej zmluve zo dňa 26. 03. 2001. Dodatok č. 1 uzatvorila spoločnosť Parker & Young Accomodation, s.r.o. (správne malo byť uvedené Parker & Young International, s.r.o. - pozn. dovolacieho súdu) ako komisionár, ktorá konala pre spoločnosť Monopol a.s., v postavení komitenta na základe komisionárskej zmluvy uzatvorenej dňa 20. 03. 2001. Komisionárska zmluva vymedzovala činnosti, ku ktorým bol komisionár oprávnený.

15. Odvolací súd zhodne s názorom súdu prvej inštancie mal za to, že zo žiadneho ustanovenia komisionárskej zmluvy nevyplývalo právo komisionára uzatvoriť v mene komitenta Dodatok č. 1, obsahom ktorého bola rozhodcovská doložka, výsledkom ktorej bolo vydanie rozhodcovského rozsudku, ktorý žiada žalobca v tomto konaní podľa § 40 ods. 1 písm. c/ zákona č. 244/2002 Z. z., v znení platnom do 30. 06. 2009 zrušiť, a to práve pre neplatnosť takejto doložky.

16. K argumentácii žalovaného založenom na tvrdeniach, že bol na neho vyhlásený konkurz, z dôvodu ktorého súd nemôže vo veci konať a konanie má byť podľa § 47 ods. 1 zákona č. 7/2005 Z. z., o konkurze a reštrukturalizácii prerušené, pretože pohľadávka priznaná rozhodcovským rozsudkom je majetkom podliehajúcim konkurzu a patrí úpadcovi, odvolací súd zdôraznil, že predmetom konania v tu prejednáwanej veci nie je uspokojenie pohľadávky ako súčasť konkurznej podstaty, preto nie je dôvodné, aby bolo konanie prerušené. Vo vzťahu k rozhodnutiam vydaným Najvyšším súdom Slovenskej republiky, ako aj Najvyšším súdom Českej republiky, ktoré žalovaný označil v odvolaní, odvolací súd poznamenal, že tieto riešia otázku prerušenia súdneho konania v prípade, ak sa týkajú majetku podliehajúceho konkurzu, teda ide o konania, v ktorých sa uplatňujú nároky, ktoré majú byť z majetku podliehajúceho konkurzu uspokojené, vrátane tzv. incidenčných konaní. Ide teda o úplne odlišnú procesnú situáciu. Tu prebiehajúce konanie konaním konkurzným nie je a nie je ani konaním vyvolaným konkurzom, t. j. incidenčným. Odvolací súd uviedol, že uvedený názor už zdôraznil aj v uznesení vydanom v tomto konaní pod č. k. 31Cob/65/2017-656 dňa 11. 07. 2018, v ktorého odseku 10. poukázal na nález Ústavného súdu SR č. k. III. ÚS 710/2014-35 zo dňa 10. 02. 2015, v ktorom ústavný súd po posúdení povahy práva na zrušenie rozhodcovského rozsudku výslovne uviedol, že ide o konanie, ktoré sa priamo netýka majetku podliehajúceho konkurzu. Súd v konaní o žalobe o zrušenie rozhodcovského rozsudku preskúmava postup a rozhodnutie rozhodcu resp. rozhodcovského súdu, čím zákon vytvoril priestor pre súdnu kontrolu nad rozhodcovskými rozsudkami a zameriava sa na to, či na prejednanie sporu rozhodcom boli splnené základné podmienky. Ústavný súd v predmetnom náleze tiež zdôraznil, že konanie o zrušenie rozhodcovského rozsudku nie je majetkového charakteru. Napriek tomuto právnomu názoru, ktorý bol žalovanému známy minimálne od doručenia uznesenia Krajského súdu v Trnave č. k. 31Cob/65/2017-656 zo dňa 11. 07. 2018 (t. j. dňa 29. 09. 2018 - viď č. I. 664 spisu), bol jeho správcom I.. P.Á. E. na základe návrhu od spoločnosti Parker & Young Accomodation s.r.o., pred Okresným súdom Bratislava I schválený zmier, ktorým správca spoločnosti GLOBE s.r.o. uznal pohľadávku spoločnosti Parker & Young Accomodation s.r.o. čo do dôvodu i výšky, uplatnenú prihláškou do konkurzného konania vedeného na majetok GLOBE s.r.o.

17. K predmetnému súdному konaniu odvolací súd uviedol, že išlo o konanie, v ktorom nebola stranou sporu spoločnosť GLOBE s.r.o., ale správca, o regulárnosti konania ktorého možno mať isté pochybnosti vzhľadom k tomu, že o prebiehajúcom konaní o zrušení rozhodcovského rozsudku mal vedomosť, keďže sa priebežne snažil o vstup do konania o zrušenie rozhodcovského rozsudku, či už ako vedľajší účastník na strane žalovaného, ktorému návrhu nebolo vyhovené uznesením č. k. 24Cb/27/2009-498 zo dňa 17. 05. 2013, alebo pripustením zámenny účastníkov na strane žalovaného, keď správca úpadcu, ktorým bol v tom čase I.. W. P., v podaní zo dňa 09. 12. 2015 (č. I. 594 spisu) žiadal, aby bol zamenený za žalovaného, čomu prvoinštančný súd tiež

nevyhoviel a návrh uznesením č. k. 24Cb/27/20909-604 zo dňa 18. 01. 2016, potvrdený uznesením odvolacieho súdu č. k. 31Cob/65/2017-656 zo dňa 11. 07. 2018, zamietol.

18. Odvolací súd zdôraznil, že za svoje konanie a uzatvorenie zmluvy o pohľadávke priznanej rozhodcovským rozsudkom, o zrušenie ktorého prebieha konanie od 04. 02. 2009, nesie zodpovednosť správca. Schválený zmier, ani prebiehajúci konkurz, však nemôžu mať vplyv na rozhodovanie súdu o žalobe na zrušenie rozhodcovského rozsudku pre neplatnosť rozhodcovskej doložky obsiahnutej v Dodatku č. 1, uzatvorenom k nájomnej zmluve, ku ktorej strana - komisionár, ktorý ju v mene komitenta uzatvoril, nemal žiadne oprávnenie. Takýto rozhodcovský rozsudok nemôže žalobcu, ktorý je súčasným vlastníkom nehnuteľností, ktorých sa komisionárska zmluva a na jej základe uzatvorené nájomné zmluvy týkali, zaväzovať.

19. V závere rozhodnutia odvolací súd zdôraznil, že predmetom tohto konania nie je uspokojenie pohľadávky, ktorá by bola súčasťou konkurznej podstaty žalovaného, ale konanie o žalobe na zrušenie rozhodcovského rozsudku, ktoré sa priamo majetku podliehajúcemu konkurzu, netýka. Súd v takomto konaní preskúmava len postup rozhodcu a posudzuje, či boli splnené podmienky pre rozhodnutie sporu rozhodcom. V prípade, že uzatvorenie rozhodcovskej doložky nebolo platné a napriek tejto skutočnosti o právach a povinnostiach rozhodoval rozhodcovský súd, znamená to, že rozhodcovský súd nemal právomoc konať a rozhodnúť, čím je daný dôvod pre zrušenie rozhodcovského rozsudku. S poukazom na právne závery vyslovené v odôvodnení svojho rozhodnutia, osobitne poukazujúc na odlišnosť tohto konania od konaní, ktoré sa zo zákona prerušujú v zmysle § 47 ods. 1 zákona č. 7/2005 Z. z., odvolací súd nezistil existenciu ani jedného odvolacieho dôvodu označeného odvolateľom, ktorý by bol relevantný a bránil by potvrdeniu prvoinštančného rozsudku.

20. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 C. s. p., a v odvolacom konaní úspešnému žalobcovi priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalovanému v celom rozsahu.

21. Rozsudok odvolacieho súdu nadobudol právoplatnosť dňa 19. 06. 2020.

22. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal v zákonom stanovenej lehote dovolanie žalovaný (č. l. 788 - 793), prípustnosť ktorého vyvodil z ustanovení § 420 písm. c/, d/ a f/ C. s. p., a § 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p.

23. Žalovaný (v ďalšom texte tiež ako „dovolateľ“) v dovolaní tvrdí (ktoré tvrdenia uvádzal aj v odvolaní a v konaní na súde prvej inštancie), že konanie je ex lege prerušené v zmysle § 47 zákona č. 7/2005 Z. z., o konkurze a reštrukturalizácii (ďalej len „ZoKR“), nakoľko súd koná o majetku podliehajúcemu konkurzu. Súd prvej inštancie k uvedenému vyslovil, že konanie prerušené nie je, nakoľko pohľadávka, o ktorej sa koná, nie je majetkom podliehajúcim konkurzu, lebo sa neprihlasuje do konkurzu prihláškou, s ktorou argumentáciou sa stotožnil aj súd odvolací. Dovolateľ za nesprávny považuje názor súdu, že sa prerušujú len konania o pohľadávkach, ktoré sú v rámci konkurzného konania uplatnené prihláškou proti majetkovej podstate úpadcu. Tvrdí, že prihláškami sa v konkurze prihlasujú pohľadávky konkurzných veriteľov a tie nie sú majetkom úpadcu, ale týchto veriteľov, pričom § 47 ZoKR ustanovuje, že sa prerušujú výlučne konania týkajúce sa majetku úpadcu. Z predmetného ustanovenia ďalej vyplýva, že sa prerušujú len konania, ktoré začali pred vyhlásením konkurzu, zatiaľ čo prihlášky pohľadávok sa uplatňujú u správcu až po vyhlásení konkurzu (§ 28 bod 2 ZoKR). Dovolateľ ďalej pokračuje tvrdením, že pohľadávky proti podstate sú jedinými pohľadávkami, ktoré sa v konkurze neprihlasujú prihláškou (§ 28 bod 1 ZoKR), takže pohľadávky uplatnené prihláškou proti majetkovej podstate vôbec neexistujú. Existujú buď pohľadávky uplatnené prihláškou alebo pohľadávky proti podstate. K názoru súdu o tom, že predmetné konanie sa neprerušuje práve preto, že pohľadávka nie je pohľadávkou uplatnenou prihláškou proti majetkovej podstate, dovolateľ tvrdí, že takouto byť ani nikdy nemôže.

24. K odôvodneniu odvolacieho súdu, ktorým zdôvodnil neprerušenie konania tým, že nejde o

incidenčný spor ani o spor vyvolaný konkurzom, žalovaný namietol, že práve incidenčné konania (konania vyvolané konkurzom) sa podľa § 47 ZoKR neprerušujú nikdy, pretože začali až po vyhlásení konkurzu (kým v zmysle § 47 ZoKR sa prerušujú konania, ktoré začali pred vyhlásením konkurzu). Ak by sa vyhlásením konkurzu prerušovali incidenčné konania týkajúce sa pohľadávok prihlásených prihláškou, nikdy by sa v žiadnom konkurznom konaní nemohol ustanoviť okruh veriteľov, pretože tí veritelia, ktorí by mali prihlášku popretú správcom, by sa nemohli v prerušenom incidenčnom konaní voči popretiu brániť. Odvolací súd však v napadnutom rozsudku uviedol, že konanie nemožno prerušiť práve preto, lebo nie je konaním incidenčným, s ktorým záverom dovolateľ nesúhlasí.

25. Poukázaním na § 47 ods. 1 a 3 ZoKR v znení platnom ku dňu vyhlásenia konkurzu na majetok úpadcu GLOBE s.r.o., dovolateľ vyslovil, že prerušenie konania sa týka každého súdneho konania, ktoré môže mať vplyv na rozsah konkurznej podstaty. Poukázaním na nálezy Ústavného súdu SR č. k. I. ÚS 289/2014-26 z 03. 12. 2014, sp. zn. I. ÚS 393/2012 z 12. 12. 2012 a rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej tiež „Najvyšší súd SR“, „najvyšší súd“ alebo „NS SR“) sp. zn. 4 Cdo 35/2009 dovolateľ uviedol, že názor odvolacieho súdu v napadnutom rozhodnutí o tom, že sa súdne konanie neprerušuje, je v priamom rozpore so znením § 47 ods. 1 ZoKR, ktorý stanovuje, že sa prerušujú všetky konania týkajúce sa majetku podliehajúceho konkurzu a je aj v rozpore s ústavnoprávnou judikatúrou, z ktorej vyplýva, že majetkom podliehajúcim konkurzu môže byť aj právo, ktoré je v danom momente sporné a nemusí ísť len o majetok úpadcu reálne vlastnený v čase vyhlásenia konkurzu. Ústavný súd SR v náleze sp. zn. I. ÚS 393/2012 z 12. 12. 2012 konštatoval, že účinky prerušenia konania podľa právnej úpravy v zmysle § 14 ods. 1 písm. d/ zákona č. 328/1991 Zb., o konkurze a vyrovnaní (ďalej len „ZKV“) a podľa § 47 ZoKR sú obdobné a aj po zmene zákona je možné naďalej vychádzať z nálezov sp. zn. I. ÚS 368/08 vydaného na základe predchádzajúcej právnej úpravy. Dôvodiac predmetným nálezom, žalovaný vyslovil názor, že správca úpadcu GLOBE s.r.o., ako dominus litis mohol ako jediný iniciovať pokračovanie v konaní.

26. Žalovaný ďalej argumentuje Komentárom k ZKV od Milana Ďuricu II. vydanie str. 129, v zmysle ktorého „Účelom citovaných ustanovení (pozn. dovolacieho súdu - má sa na mysli ust. § 14 d/ ZKV a § 47 ZoKR) je, aby nemohli bez súhlasu a vedomia správcu prebiehať akékoľvek konania, ktoré môžu mať dopad na konkurznú podstatu.“ Dovolateľ súdom vytkol, že v predmetnom konaní nekonali so správcom, ale konali priamo s úpadcom, pričom svojím rozhodnutím zasiahli do konkurznej podstaty bez vedomia a súhlasu správcu. Poukázaním na Obchodný vestník č. 199/2013 z 15. 10. 2013 žalovaný uviedol, že správca konkurznej podstaty má v konkurznej podstate spísanú pohľadávku ako exekučný titul, a teda súčasťou zápisu zverejneného v OV je skutočnosť, že pohľadávka je priznaná rozhodcovským rozsudkom. Takýto zápis zodpovedá aj schválenému zmiernu v konaní Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 3Cbi/38/2013, v ktorom sa konštatuje, že „Pohľadávka bola priznaná rozhodcovským rozsudkom 1RK/2008 zo dňa 31. 12. 2008 a je spísaná v konkurznej podstate úpadcu GLOBE s.r.o., ako majetok podliehajúci konkurzu patriaci tomuto úpadcovi“.

27. Dovolateľ dôvodí ďalej uznesením Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4 Cdo/35/2009 zo dňa 25. 02. 2010, z ktorého vyplýva, že v čase po vyhlásení konkurzu sú spôsobilosti úpadcu obmedzené právnou úpravou, ktorá konkrétne oprávnenia aj povinnosti v rámci hmotného i procesného práva prenáša na inú osobu, a to na správcu konkurznej podstaty. Len správca môže po vyhlásení konkurzu účinne nakladať s majetkom patriacim do konkurznej podstaty a tiež len on môže po vyhlásení konkurzu viesť namiesto úpadcu súdne spory týkajúce sa majetku buď priamo patriaceho do podstaty alebo takých nárokov, ktoré sú čo i len potencionálne spôsobilé podstatu určitým spôsobom zaťažiť.

28. Tým, že v predmetnom konaní sa spor viedol s úpadcom, pričom správca nebol jeho účastníkom a ani nedal súhlas s jeho pokračovaním, zakladá podľa žalovaného procesnú vadu v zmysle § 420 písm. c/ C. s. p.

29. Dôvodiac stanoviskom obchodnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu SR č. Obpj 7/20002 zo dňa 16. 12. 2002 v spojení s rozhodnutím najvyššieho súdu sp. zn. 2 Obo 160/2008 zo dňa 26. 02. 2009 žalovaný tvrdí, že vykonávať úkony a ovplyvňovať priebeh konkurzu vo veciach

týkajúcich sa konkurznej podstaty úpadcu môžu len sudy konajúce v konkurzných konaniach, chápané či už v užšom zmysle slova (t. j. priamo konkurzné sudy v konaniach so sp. zn. označenou počiatočným písmenom „K“) alebo v konkurzných konaniach chápaných v širšom zmysle slova (incidenčné konania, teda spory vyvolané konkurzom, ktoré ale neriešia priamo konkurzné sudy). Všeobecné sudy nemôžu do konkurzného konania zasahovať, nakoľko by takýto postup mohol viesť k situácii, že by boli správcovi dané vzájomne si odporujúce pokyny, resp. by sa konkurzné konanie mohlo do viesť do chaotického stavu. Žalovaný tvrdí, že uvedené sa stalo v dôsledku nesprávnych úvah Okresného súdu Galanta a Krajského súdu v Trnave o tom, že v konkurze sa podľa § 47 ZoKR prerušujú len incidenčné spory a spory vyvolané konkurzom, či spory o pohľadávkach prihlásených do konkurzu prihláškou, pričom v skutočnosti práve všetky tieto spory sa neprerušujú.

30. K súdному zmiernu vydanému Okresným súdom Bratislava I pod sp. zn. 3Cbi/38/2013 žalovaný uviedol, že tento bol vydaný práve v incidenčnom konaní, teda v konkurznom konaní v širšom zmysle (v konaní vyvolanom konkurzným konaním), išlo o konanie na takom súde, ktorý do konkurzného konania zasahovať môže. Naopak, do konkurzného konania nemôžu zasahovať všeobecné sudy, v danom prípade Okresný súd Galanta a Krajský súd v Trnave, čo sa však jednoznačne stalo. Podľa žalovaného, správca je viazaný právoplatným uznesením Okresného súdu Bratislava I, v ktorého výroku bolo judikované, že pohľadávka priznaná rozhodcovským rozsudkom je majetkom podliehajúcim konkurzu. Akákoľvek zmena tohto označenia je zásahom do konkurznej podstaty úpadcu zo strany všeobecného súdu po tom, ako správnosť zápisu do konkurznej podstaty bola priznaná súdom v incidenčnom konaní, teda súdom na to oprávneným.

31. Žalovaný ďalej uvádza, že právnu otázku o prerušení konania bolo potrebné vyriešiť ako predbežnú otázku, nakoľko súd by inak nemohol ďalej konať. Súd však tým, že nevzal do úvahy, že v inom konaní sa právoplatne rozhodlo, že pohľadávka je majetkom podliehajúcim konkurzu, dospel k nesprávnemu záveru, že konanie o pohľadávke nie je konaním o majetku podliehajúcim konkurzu, a preto sa neprerušuje. Žalovaný tvrdí, že existencia súdom schváleného zmiernu v konaní sp. zn. 3Cbi/38/2013 preukazuje, že v tej istej veci sa už právoplatne rozhodlo, ktorá okolnosť je podľa žalovaného dovolacím dôvodom v zmysle § 420 písm. d/ C. s. p.

32. Podľa žalovaného neobstojí poukaz na nález Ústavného súdu SR č. k. III. ÚS 710/2014-35 zo dňa 10. 02. 2015 v odôvodnení rozhodnutia odvolacieho súdu, nakoľko sa týka inej právnej situácie, kedy sa zrušením rozhodcovského rozsudku do konkurzného konania nezasahuje. Naopak, v tu prejednávanej veci je v súpise zverejnenom v Obchodnom vestníku uvedené, že majetkom úpadcu je pohľadávka priznaná exekučným titulom, ktorým je rozsudok rozhodcovského súdu. Konštatovanie o priznaní pohľadávky rozhodcovským súdom je podľa žalovaného neoddeliteľnou súčasťou zverejneného súpisu majetku. Uvedený zápis je v súlade s výrokom Okresného súdu Bratislava I v právoplatne skončenom konaní sp. zn. 3Cbi/38/2013. Správca je uznesením súdu v tomto konaní viazaný, preto v súpise majetku nie je možné túto zverejnenú skutočnosť (teda že pohľadávka je priznaná ako exekučný titul), zmeniť, v opačnom prípade by sa zasiahlo do konkurzného konania v rozpore s uznesením sp. zn. 3Cbi/38/2013.

33. V ďalšej časti dovolania žalovaný citovaním z komentára k ZoKR: Branislav Pospíšil, Jaroslav Macek, Martin Maliar a Vladimír Kitty, str. 337 a z publikácie Ďurica M.: Konkurzné právo na Slovensku a v Európskej únii, r. 2010 vyslovil názor, že dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu nemal byť vydaný a v danom prípade ide o nulité (zdanlivé) rozhodnutie.

34. Sumarizujúc vyššie uvedené, dovolateľ odvolaciemu súdu (ale aj súdu prvej inštancie) vytkol, že vyhodnotil skutkový a najmä právny stav veci takým spôsobom, že sa pri riešení právnej otázky prerušenia konania v zmysle ust. § 47 ZoKR odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe Najvyššieho súdu SR (§ 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p.), konkrétne v stanovisku obchodného kolégia NS SR č. Obpj 7/2002, prijatého za účelom zjednotenia výkladu k právnej otázke dohľadu súdu nad správcom. Tvrdí, že odvolací súd napadnutým rozhodnutím zasiahol do súpisu konkurznej podstaty úpadcu GLOBE s.r.o., v

ktorom je pohľadávka spísaná v súlade s uznesením Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 3Cbi/38/2013 ako exekučný titul priznaný rozhodcovským rozsudkom. Napadnuté rozhodnutie o zrušení rozhodcovského rozsudku tak zasahuje do konkurzného konania, v ktorom sa už právoplatne rozhodlo, že úpadca nadobudol pohľadávku priznanú rozhodcovským rozsudkom. Navyše, správca ako účastník schváleného zmiernu je viazaný opačným rozhodnutím, než aké vyslovil súd v napadnutom rozsudku. Tým, že dovolaním napadnuté rozhodnutie správcu nezaväzuje (keďže nie je jeho účastníkom), do celej situácie vnáša chaos.

35. Žalovaný v závere dovolania namietol procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f/ C. s. p., ktorá má spočívať v „absurdnom“ zdôvodnení otázky (ne)prerušenia konania, keď v konaní pokračoval s odôvodnením, že konanie sa neprerušuje, nakoľko nejde o incidenčné konanie, súčasne že nejde o pohľadávku prihlásenú prihláškou proti konkurznej podstate úpadcu. Žalovaný opakovane zdôraznil, že incidenčné konania sa v zmysle § 47 ZoKR neprerušujú, pohľadávky prihlásené prihláškou nie sú pohľadávkami proti podstate a konania o nich sa neprerušujú, nakoľko nie sú majetkom úpadcu, ale majetkom veriteľov úpadcu. Pohľadávky proti podstate sa zas neprihlasujú prihláškou a konania o nich sa taktiež neprerušujú z dôvodu, že začali až po vyhlásení konkurzu, napokon, súdom uvádzané pohľadávky „prihlásené prihláškou proti konkurznej podstate úpadcu“, neexistujú.

36. Vzhľadom na všetky vyššie uvedené tvrdenia žalovaný dovolaciemu súdu navrhol, aby rozhodnutie Krajského súdu v Trnave č. k. 21Cob/55/2019-746 zo dňa 28. 04. 2020 zrušil, súčasne si uplatnil náhradu trov dovolacieho konania.

37. Dovolanie žalovaného zaslal súd prvej inštancie postupom podľa § 436 ods. 3 C. s. p., žalobcovi (doručenka na č. l. 807 spisu), ktorý sa k dovolaniu nevyjadril.

38. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 C. s. p.) po zistení, že dovolanie podala včas strana sporu, v neprospech ktorej bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 C. s. p.), zastúpená advokátom v súlade s ustanovením § 429 ods. 1 C. s. p., bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 veta pred bodkočiarkou C. s. p.) preskúmal vec a dospel k záveru, že tento mimoriadny opravný prostriedok žalovaného treba odmietnuť.

39. Podľa § 419 C. s. p., je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, ak to zákon pripúšťa. Uvedené znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 C. s. p.

40. Podľa § 420 C. s. p., je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí, pokiaľ trpí niektorou z procesných väd konania vymenovaných v písm. a/ až f/ predmetného ustanovenia (zakotvujúce tzv. vady zmätočnosti). Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 1, 2 C. s. p.).

41. Naproti tomu pre dovolanie prípustné podľa § 421 C. s. p. platí, že ho možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 C. s. p.). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 C. s. p.).

42. Dovolací súd je rozsahom dovolania viazaný (§ 439 C. s. p., okrem prípadov uvedených v písm. a/ až c/ citovaného ustanovenia). Rovnako je dovolací súd viazaný dovolacími dôvodmi (§ 440 C. s. p.). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní. Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f/ C. s. p., je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v

dovolání, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a označiť v dovolaní náležitým spôsobom dovolací dôvod (§ 420 alebo § 421 C. s. p. v spojení s § 431 ods. 1

C. s. p., resp. § 432 ods. 1 C. s. p.). V dôsledku uvedenej viazanosti dovolacieho súdu dovolacím dôvodom, dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom (uznesenie NS SR sp. zn. 3 Cdo 59/2017 z 08. 06. 2017).

43. V rozhodovanej veci žalovaný v dovolaní argumentuje prípustnosťou dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p., podľa ktorého je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Pokiaľ dovolateľ dôvodí odklonom od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, potom je povinný v dovolaní výslovne uviesť právne posúdenie odvolacieho súdu, ktoré považuje za nesprávne, konkretizovať, ako mal odvolací súd právnu otázku správne vyriešiť a zároveň musí špecifikovať ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu, od ktorej sa mal podľa jeho názoru odvolací súd pri svojom rozhodovaní odkloniť (k tomu viď R 83/2018).

44. Dovolateľ opodstatnenosť svojho dovolania podaného v zmysle § 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p., založil na tvrdení, že rozhodnutie súdu prvej inštancie, ako aj odvolacieho súdu odporuje § 47 zákona o konkurze a reštrukturalizácii. Konajúcim súdom dovolateľ vytkol, že nesprávne posúdili otázku prerušenia konania v tu posudzovanej veci v dôsledku prebiehajúceho konkurzného konania voči žalovanému ako úpadcovi na Okresnom súde Bratislava I, a to v rozpore so stanoviskom obchodného kolégia NS SR č. Obpj 7/2002 a uznesením NS SR sp. zn. 4Cdo/35/2009, ako aj rozhodnutiami Ústavného súdu SR č. k. I. ÚS 393/2012-33 zo dňa 12. 12. 2012 a č. k. I. ÚS 289/2014-26 zo dňa 03. 12. 2014, citovanými v dovolaní. Dovolateľ vytkol obidvom konajúcim súdom, že pri rozhodovaní nezohľadnili tú skutočnosť, že na žalovaného bol podľa ZoKR vyhlásený konkurz (uznesením Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 6K/41/2012 zo dňa 17. 12. 2012, zverejneným v Obchodnom vestníku OV 247/2012 vydaným dňa 21. 12. 2012 - pozn. dovolacieho súdu). Poukázal na to, že konanie malo byť zo zákona prerušené, pretože v tu posudzovanej veci súd koná o majetku, ktorý podlieha konkurzu. Tvrdí ďalej, že odvolací súd dovolaním napadnutým rozhodnutím zasiahol do konkurznej podstaty úpadcu GLOBE s.r.o. (žalovaného v tomto konaní), v ktorej je pohľadávka priznaná rozhodcovským rozsudkom sp. zn. 1RK/2008 zo dňa 31. 12. 2008, spísaná v súlade s uznesením Okresného súdu Bratislava I č. k. 3Cbi/38/2013-86 zo dňa 07. 02. 2019 (č. l. 696 spisu) ako majetok podliehajúci konkurzu. Napadnuté rozhodnutie o zrušení rozhodcovského rozsudku tak zasahuje do konkurzného konania, v ktorom sa právoplatne rozhodlo, že úpadca nadobudol pohľadávku priznanú mu rozhodcovským rozsudkom. Naviac okolnosť, že správca, ako účastník schváleného zmiernu, je viazaný opačným rozhodnutím, než aké súd vyslovil v tu posudzovanej veci, ktorej účastníkom správca nebol a teda ho ani nezaväzuje, vnáša do celej situácie chaos. Žalovaný tvrdí, že je nesprávny záver prvoinštančného súdu o neprerušení konania z dôvodu, že predmetom konania nie je pohľadávka, ktorá by mohla byť v rámci konkurzného konania uplatnená prihláškou proti majetkovej podstate úpadcu a za nesprávny považuje aj záver súdu odvolacieho, ktorý neprerušenie konania zdôvodnil tým, že prebiehajúce konanie nie je konaním konkurzným ani konaním vyvolaným konkurzom (tzv. incidenčným konaním). Týmito svojimi závermi sa konajúce súdy podľa názoru dovolateľa odklonili od ustálenej rozhodovacej praxe najvyššieho súdu v stanovisku č. Obpj 7/2002 a uznesení sp. zn. 4Cdo/35/2009.

45. Obchodné kolégium Najvyššieho súdu SR z dôvodu nejednotnosti senátov menovaného kolégia najvyššieho súdu pri posudzovaní otázky možnosti predbežným opatrením mimo konkurzného konania správcovi konkurznej podstaty zakázať, aby nakladal s majetkom (vecami), ktorý je zapísaný do súpisu podstaty a na základe rozdielných právnych názorov vyslovených k tejto otázke v právoplatných rozhodnutiach predmetného kolégia, prijalo dňa 16. 12. 2002 stanovisko, v ktorom postupom podľa § 26 písm. b/ zákona č. 335/1991 Zb., o súdoch a sudcoch v znení neskorších predpisov a čl. 9 ods. 1 písm. a/ Rokovacieho poriadku Najvyššieho súdu SR zaujalo právny názor, že usmerňovať činnosť správcu konkurznej podstaty môže súd len v rámci konkurzného konania, preto predbežným opatrením vydaným v inom konaní nemožno správcovi zakázať, aby nakladal s vecami zapísanými do súpisu podstaty, pretože by išlo o neprípustný zásah do iného konania. V označenom stanovisku obchodné

kolégium poukázalo na to, že vyhlásením konkurzu, okrem iného, prechádza oprávnenie nakladať s majetkom podstaty na správcu podstaty (§ 14 ods. 1 ZKV) a že robiť úkony a iným spôsobom ovplyvňovať priebeh konkurzného konania môže len súd, na ktorom konkurzné konanie prebieha a len v rámci tohto konania.

46. Dovolateľ z predmetného stanoviska „vzdvihol“ tú jeho časť, v ktorej obchodné kolégium konštatovalo, že do súdneho konania (majúc tým na mysli konanie konkurzné) nemôže zasahovať žiaden iný súd (s výnimkou súdu rozhodujúceho o opravnom prostriedku), ale ani ten istý súd v rámci iného konania a že usmerňovať činnosť správcu podstaty môže súd len v rámci konkrétneho konkurzného konania. Rozhodnutím vydaným v inom súdnom konaní nie je možné správcovi podstaty ukladať povinnosti, ktorými by sa upravoval jeho postup v konkurznom konaní, pretože takýto postup by mohol viesť k situácii, že by správcovi boli dané vzájomne si odporujúce pokyny.

47. S vyššie uvedeným stanoviskom sa v plnom rozsahu stotožňuje aj dovolací súd konajúci v tu posudzovanej veci. Na rozdiel od dovolateľa však dodáva, že v predmetnom stanovisku obchodné kolégium konštatovalo aj podstatnú právnu skutočnosť, v zmysle ktorej predmetom speňaženia (predaja) môžu byť len veci patriace do konkurznej podstaty alebo veci, o ktorých platí domnienka, že tam patria. Konštatoval, že podkladom pre speňažovanie podstaty je súpis podstaty, ktorý vykoná správca podstaty s tým, že osoby, ktoré uplatňujú práva k veciam, ktoré boli zapísané do súpisu, musia súd alebo správcu podstaty upozorniť na to, že veci nemali byť do podstaty zapísané. Ak po takomto uplatnení, že sa vec nemala zapísať do podstaty, zostanú pochybnosti, či vec do podstaty patrí, zapíše sa vec do súpisu s poznámkou o nárokoch uplatnených inými osobami.

48. V tu posudzovanej veci je predmetom konania žaloba podaná spoločnosťou ACORN Co, s.r.o., IČO: 36 486 833, proti pôvodne žalovanej spoločnosti A. T. P., s.r.o., IČO: 31 640 974, o zrušenie rozhodcovského rozsudku sp. zn. 1/RK/2008 zo dňa 21. 12. 2008, vydaného rozhodcovským súdom tvoreným jediným rozhodcom Mgr. Erikou Sojkovou, s miestom rozhodcovského konania v Slovenskej republike, v Seredi, a to z dôvodu tvrdenej neplatnosti rozhodcovskej zmluvy podľa § 40 ods. 1 písm. c/ (ako aj ďalších písm. d/, f/ a g/) zákona č. 244/2002 Z. z., o rozhodcovskom konaní v znení neskorších predpisov. Účastníkmi (sporovými stranami) v predmetnom rozhodcovskom konaní boli vyššie označené obchodné spoločnosti, len v opačnom procesnom postavení s tým, že rozhodcovský súd uložil žalovanému (spoločnosti ACORN Co, s.r.o.) povinnosť zaplatiť žalobcovi (spoločnosti A. T. P., s.r.o.) zmluvnú pokutu vo výške 10.665.000,-- Sk spolu s úrokom z omeškania vo výške 8 % ročne od 03. 07. 2005 až do zaplatenia, súčasne priznal žalobcovi náhradu trov rozhodcovského konania vo výške 639.900,-- Sk. Na základe zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 09. 01. 2009 (č. 1. 35 spisu) bola pohľadávka postúpená na spoločnosť GLOBE s.r.o., IČO: 31 336 159, ktorej vstup do konania o zrušenie rozhodcovského rozsudku pripustil súd prvej inštancie ako ďalšieho účastníka na strane odporcu uznesením č. k. 24Cb/27/2009-177 zo dňa 12.04.2010 a ktorá po viacerých procesných uzneseniach v konaní ostala jediným účastníkom na strane žalovaného po tom, ako súd prvej inštancie uznesením č. k. 24Cb/27/2009-604 zo dňa 18. 01. 2016 návrh správcu konkurznej podstaty úpadcu GLOBE s.r.o., I. so sídlom v Bratislave, na zámenu účastníka konania na strane odporcu, zamietol, ktoré uznesenie potvrdil Krajský súd v Trnave uznesením č. k. 31Cob/65/2017-656 zo dňa 11. 07. 2018.

49. Základným rozdielom oproti stanovisku, na ktoré dovolateľ poukazuje je tá skutočnosť, že súd v konaní o tu posudzovanej veci nekoná a nerozhoduje o základe pohľadávky (o jej existencii, t. j. či tu uplatnené majetkové právo je alebo nie je), ale rozhoduje o platnosti rozhodcovského rozsudku - o jeho formálnej a materiálnej stránke, ako (prípadného) exekučného titulu, ktorým bola existencia pohľadávky určená, tak, ako to správne konštatoval súd prvej inštancie na 2. strane svojho rozsudku č. k. 24Cb/27/2009-604 zo dňa 18. 01. 2016. Naproti tomu, v označenom stanovisku obchodné kolégium poukazovalo (okrem iného) na situáciu, kedy v prípade nesúhlasu so zapísaním veci do podstaty, má dotknutá osoba právo uplatniť si na príslušnom súde žalobu o vylúčenie majetku (veci) zo súpisu konkurznej podstaty. Ide teda o konanie, v ktorom sa rozhoduje priamo o spornom majetku, kým v prípade žaloby o zrušenie rozhodcovského rozsudku súd o majetku nerozhoduje, ale preskúmava postup

a rozhodnutie rozhodcovského súdu (resp. jediného rozhodcu, ako v tu posudzovanej veci), či na prejednanie sporu boli splnené základné podmienky, a teda či rozhodcovský rozsudok bol vydaný v súlade so zákonom.

50. Dovolací súd na doplnenie uvádza, že pri spornom zápise v súpise podstaty, pri každej zložke majetku správca v súpise zapíše poznámku, ktorá obsahuje dôvody sporného zápisu, z ktorých musí vyplývať, prečo je zapísanie tohto majetku sporné a označí osobu, v prospech ktorej svedčia pochybnosti sporného zápisu.

51. Osobitne dovolací súd poukazuje na časť stanoviska, v ktorej obchodné kolégium skonštatovalo, že do skončenia rozhodnutia súdu o vylučovacej žalobe nemôže byť vec považovaná za vec tvoriacu konkurznú podstatu. Pokiaľ teda prebieha konanie o vylúčenie majetku (veci) z konkurznej podstaty úpadcu, za vec patriacu do podstaty, považovaná byť nemôže. A teda, i keď predmetné stanovisko vychádzalo z iných skutkových okolností, než je tu posudzovaná vec, zovšeobecnením stanoviska (opakujúc, že ide skutočne len o všeobecnú analógiu stanoviska na tu posudzovanú vec) možno dospieť k záveru, že pokiaľ prebieha konanie o zrušenie rozhodcovského rozsudku, v ktorom konaní sa rieši otázka platnosti či neplatnosti tohto rozsudku, ktorým bola pohľadávka priznaná, rovnako nemôže byť táto pohľadávka považovaná za súčasť podstaty.

52. Z obchodného vestníka č. 199/2013, vydaného dňa 15. 10. 2013 vyplýva, že pod č. K018245 je zverejnený súpis majetku všeobecnej podstaty úpadcu GLOBE s.r.o., s dátumom vyhotovenia ku dňu 10. 08. 2013, v ktorom súpise pod por. č. 1 je uvedená peňažná pohľadávka špecifikovaná ako zmluvná pokuta vo výške 10.65.000,-- Sk s úrokom z omeškania vo výške 8 % ročne od 03. 07. 2005 do zaplatenia, ako aj náhrada trov rozhodcovského konania vo výške 639.900,-- Sk; ako právny dôvod je uvedený rozhodcovský rozsudok sp. zn. 1/RK/2008 zo dňa 31. 12. 2008 a ako dôvod zapísania do súpisu je uvedená „pohľadávka patriaca úpadcovi“. Pri predmetnej pohľadávke je zapísaná sporná poznámka v prospech ACCORN Co., IČO: 31 640 974 ako žalobcu, ktorý vedie súdny spor o zrušenie rozhodcovského rozsudku sp. zn. 1/RK/2008 zo dňa 31. 12. 2008 na Okresnom súde Galanta pod sp. zn. 24Cb/27/2009.

53. Tak, ako to uviedol odvolací súd v bode 35. svojho rozsudku a predmetnú okolnosť zdôrazňuje aj súd dovolací, správca mal a zrejme aj vedel (musel vedieť) o prebiehajúcom konaní na Okresnom súde Galanta pod sp. zn. 24Cb/27/2009 o zrušenie rozhodcovského rozsudku, ktoré do dňa schválenia zmiernu Okresným súdom Bratislava I (dňa 07. 02. 2019) medzi sporovými stranami - žalobcom Parker & Young Accomodation, s.r.o., IČO: 35 806 192 a žalovaným I., správcem konkurznej podstaty úpadcu GLOBE s.r.o., právoplatne skončené nebolo (rozsudok Krajského súdu v Trnave č. k. 21Cob/55/2019-746 zo dňa 28. 04. 2020, ktorým menovaný odvolací súd potvrdil prvoinštančný rozsudok č. k. 24Cb/27/2009-678 zo dňa 04. 12. 2018 o zrušení rozhodcovského rozsudku sp. zn. 1/RK/2008 zo dňa 31. 12. 2008, nadobudol právoplatnosť dňa 19. 06. 2020). Napriek neskončenému konaniu na Okresnom súde Galanta, správca uzavrel zmier pred Okresným súdom Bratislava I, ktorý zmier schválil a vyslovil, že pohľadávka priznaná označeným rozhodcovským rozsudkom je spísaná v konkurznej podstate úpadcu GLOBE s.r.o., ako majetok podliehajúci konkurzu patriaci úpadcovi.

54. Opakujúc vyššie uvedené (z bodu 53.), keďže do konkurznej podstaty nemožno zaradiť pohľadávku, o spornosti ktorej sa vedie súdne konanie (v tomto prípade sa viedlo konanie o spornosti rozhodcovského rozsudku, z ktorého mala pohľadávka vyplývať), a to od roku 2009, je to práve správca, ktorý nekonal s odbornou starostlivosťou, ktorá povinnosť mu vyplýva z ustanovenia § 8 ZoKR a je osobou, ktorá vnáša do predmetných súdnych konaní „chaos“, ktorým tvrdením sa snaží brániť v tomto konaní.

55. Vo vzťahu k ďalšiemu rozhodnutiu najvyššieho súdu, ktorým dovolateľ dôvodí v dovolaní, a to uznesení sp. zn. 4Cdo/35/2009, najvyšší súd zdôrazňuje, že predmet konania vychádza opäť z iných skutkových okolností, z ktorých najvyšší súd vyvodil, že na majetok patriaci do konkurznej podstaty nemožno vykonávať exekúciu vôbec, teda ani na pohľadávku proti podstate (vzniknutú

uložením povinnosti správcovi konkurznej podstaty v konaní začatom po vyhlásení konkurzu). K častiam uznesenia, ktoré dovolateľ „vzdvihol“ v dovolaní, zdôrazniac, že „...konkurznú podstatu tvorí nielen majetok úpadcu reálne vlastnený v čase vyhlásenia konkurzu, ale i taký majetok, ktorý v tomto čase existuje ešte len v potencionálnej rovine (napr. majetkové právo, o ktorého existenciu môže byť vedený spor)...“, súčasne že „...je to len správca...kto môže po vyhlásení konkurzu viesť namiesto úpadcu aktívne i pasívne súdne spory týkajúce sa majetku buď priamo patriace do podstaty alebo takých nárokov, ktoré sú čo i len potencionálne spôsobilé podstatu určitým spôsobom zaťažiť...“, dovolací súd, nerozporujúc tieto závery, s nimi v celom rozsahu súhlasí, zároveň však dodáva, v predmetnom uznesení sa najvyšší súd nevenoval problematike prebiehajúceho konania o zrušenie rozhodcovského rozsudku, po začatí ktorého bol na úpadcu vyhlásený konkurz, pričom v súpise podstaty bola (je) riadne zapísaná poznámka v prospech žalobcu, ktorý vedie súdny spor. Hoci správca je tým subjektom, ktorý po vyhlásení konkurzu vstupuje (na základe zákona) do určitých oprávnení a povinností úpadcu, ani on však nemôže konať samovoľne a tak, ako nemôže speňažovať vec, ktorá je síce zapísaná do podstaty, ale s poznámkou o vylučovacej žalobe, tak nemôže (nemal) uzatvárať zmier ohľadne pohľadávky, zapísanej síce tiež do podstaty, ale rovnako s poznámkou o prebiehajúcom súdnom spore.

56. Zhrnúc vyššie uvedené, dovolateľ náležite nevymedzil rozhodovaciu prax dovolacieho súdu, od ktorej by sa bol odvolací súd odklonil, resp. rozhodnutia, ktorými v dovolaní dôvodí, problematiku relevantnú pre posudzovanú vec, neriešili. Naopak, odvolací súd pri rozhodovaní o otázke relevantnej pre dané konanie správne konšatoval, že v konaní o žalobe o zrušenie rozhodcovského rozsudku súd preskúmava postup rozhodcu a či boli splnené podmienky pre rozhodnutie sporu rozhodcom. Bol to správca, ktorý mal na výsledok sporu počkať a nie počas neskončeného sporu do neho „zasiahnuť“ uzavretím zmiernu, ktorý spôsobí situáciu opísanú dovolateľom, ale spôsobenú práve správcom, ktorý mal konať (ale zrejme nekonal) s odbornou starostlivosťou.

57. Dovolateľ v dovolaní dôvodí aj rozhodnutiami Ústavného súdu SR, vo vzťahu ku ktorým dovolací súd zdôrazňuje, že tieto pod pojem ustálenej súdnej praxe zahrnúť nemožno s akcentom na skutočnosť, že Civilný sporový poriadok viaže prípustnosť dovolania v ustanovení § 421 ods. 1 C. s. p., v písm. a/ a c/ výlučne na rozhodovaciu prax Najvyššieho súdu SR ako súdu dovolacieho; argumentácia inými rozhodnutiami ako rozhodnutiami dovolacieho súdu môže byť relevantná ako podporná argumentácia pri odôvodňovaní dovolania prípustného podľa § 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p., avšak nemôže byť spôsobilá vyvolať dovolací prieskum právnych záverov dovolacieho súdu vo veciach, v ktorých dovolateľ odvodzuje prípustnosť dovolania z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a/ (alebo písm. c/) C. s. p. V nadväznosti na uvedené dovolací súd dáva do pozornosti dovolateľa uznesenie sp. zn. 3 Obdo 70/2016 zo dňa 30. 01. 2017, v ktorom uviedol, že dôvod prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p., je viazaný na ustálenú rozhodovaciu prax najvyššieho súdu ako súdu dovolacieho a má sa ním zabezpečiť jednota uplatnenia právnej úpravy v rovnakých prípadoch, čím sa zvyšuje právna istota a subjektom práva sa umožňuje predvídať postup súdu, ktorý právna norma ukladá alebo predvída. K pojmu „ustálená rozhodovacia prax dovolacieho súdu“ viď bližšie aj rozhodnutie sp. zn. 6 Cdo 29/2017 zo dňa 24. 01. 2018, ktoré občianskoprávne kolégium NS SR prijalo dňa 10. 10. 2018 ako judikát pod č. R 71/2018.

58. Dovolateľ inú ustálenú (relevantnú) rozhodovaciu prax dovolacieho súdu týkajúcu sa otázky významnej pre konanie o zrušenie rozhodcovského rozsudku, neoznačil. Dovolací súd zdôrazňuje, že samotná polemika s rozhodnutím dovolacieho súdu alebo spochybňovanie správnosti rozhodnutia dovolacieho súdu, či nesúhlas s právnymi závermi konajúcich súdov a kritika ich prístupov zvolených pri právnom posudzovaní vecí, významovo nezodpovedajú kritériám uvedeným v § 421 ods. 1 C. s. p., resp. § 432 ods. 2 C. s. p.

59. Vo vzťahu k vytýkaným procesným vadám konania dovolateľ dôvodí vadou zmätočnosti podľa § 420 písm. c/ C. s. p., podľa ktorého dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu dovolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred

súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník. Tvrdí, že tým, že v predmetnom konaní sa spor viedol s úpadcom, pričom správca nebol jeho účastníkom a ani nedal súhlas s jeho pokračovaním, zakladá táto okolnosť podľa žalovaného procesnú vadu v zmysle označeného ustanovenia.

60. Podľa prvej vety § 47 ods.1 ZoKR, v znení platnom a účinnom v čase vyhlásenia konkurzu na majetok úpadcu GLOBE s.r.o. (uznesením sp. zn. 6K/41/2012 zo dňa 17. 12. 2012), ak tento zákon neustanovuje inak, vyhlásením konkurzu sa prerušujú všetky súdne a iné konania, ktoré sa týkajú majetku podliehajúceho konkurzu patriaceho úpadcovi.

V konaniach prerušených podľa odseku 1 možno pokračovať na návrh správcu; správca sa podaním návrhu na pokračovanie v konaní stáva účastníkom konania namiesto úpadcu (§ 47 ods. 3 ZoKR).

61. Súd prvej inštancie uznesením č. k. 24Cb/27/2009-604 zo dňa 18. 01. 2016 návrh správcu I. W. P. na zámenu účastníka konania na strane odporcu zamietol. Poukázaním na ust. § 47 ods. 1, 3, 4 a 5 ZoKR súd konštatoval, že jedným z účinkov vyhlásenia konkurzu na majetok úpadcu je prerušenie všetkých súdnych konaní, ktorých predmetom je pohľadávka uplatnená voči úpadcovi, ktorá by mohla byť v prípade uznania jej existencie uplatnená v konkurznom konaní proti jeho majetkovej podstate, zároveň zdôraznil, že v tu posudzovanej veci súd nerozhoduje o základe pohľadávky (o jej existencii), ale rozhoduje o platnosti rozhodcovského rozsudku, ktorým bola existencia pohľadávky určená. Predmetné prvoinštančné uznesenie potvrdil ako vecne správne podľa

§ 387 ods.1 C. s. p., odvolací Krajský súd v Trnave, stotožniac sa so záverom súdu prvej inštancie o tom, že spor o zrušení rozhodcovského rozsudku nie je konaním, ktoré by bolo vyhlásením konkurzu na majetok žalovaného, obchodnej spoločnosti GLOBE s.r.o. prerušené, nakoľko predmetom sporu v tu posudzovanej veci je posúdenie zákonnosti rozhodcovského rozsudku. Predmetné uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 29. 09. 2019 bez toho, žeby dovolateľ bol podal voči nemu dovolanie. Na základe uvedeného bola v predmetnom konaní vyriešená otázka pasívnej vecnej legitímácie subjektu vystupujúceho na strane žalovaného a nie je namieste, aby sa dovolateľ prípadnej nápravy veci, právoplatne rozhodnutej označeným procesným rozhodnutím, (opakovane) domáhal podaním mimoriadneho opravného prostriedku proti konečnému, meritórnemu rozsudku. Mimo uvedené však dovolací súd opätovne, odkazujúc na už vyššie konštatované (body 50. a nasl. tohto uznesenia) zdôrazňuje, že v tu posudzovanej veci konajúce súdy nerozhodovali o majetkovom práve, ale o (ne)platnosti rozhodcovského rozsudku, nebol preto dôvod na zámenu účastníka na strane žalovaného z úpadcu na správcu.

62. Dovolateľ v ďalšej časti dovolania dôvodí procesnou vadou podľa ust. § 420 písm. d/ C. s. p., podľa ktorého je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie. Vo vzťahu k uvedenému žalovaný tvrdí, že práve súdom schválený zmier v konaní Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 3Cbi/38/2013 preukazuje, že v tej istej veci sa už právoplatne rozhodlo, ktorá okolnosť zakladá dovolací dôvod podľa označeného ustanovenia.

63. Prekážka právoplatne rozhodnutej veci (res iudicata) vylučuje možnosť vec znova prejednať a rozhodnúť. Vec nemožno opätovne prejednať a rozhodnúť len za predpokladu, ak sa v prejednávanej veci vyskytuje totožnosť subjektov v pomere k veci už právoplatne rozhodnutej a totožnosť samotnej veci, ktorá sa stala predmetom konania. O totožnosť strán ide vtedy, ak v novom konaní vystupujú tie isté strany sporu alebo ich právni nástupcovia, a to na základe univerzálnej alebo singulárnej sukcesie, pričom nie je samo osebe významné, či majú tie isté osoby v konaniach rôzne postavenie (napr. v skoršom konaní vystupovali ako žalovaní a v neskoršom ako žalobcovia). Totožnosť veci je charakterizovaná totožnosťou nároku, o ktorom už bolo právoplatne rozhodnuté za podmienky, že sa opiera o ten istý právny dôvod; ten je daný len vtedy, ak plynie z toho istého skutkového stavu (viď publikáciu Civilný sporový poriadok, Komentár, C. H. Beck, Praha, 2016, str. 1363 až 1365).

64. Z obsahu uznesenia č. k. 3Cbi/38/2013-86 zo dňa 07. 02. 2019, vydaného Okresným súdom Bratislava I, pripojeného k odvolaniu žalovaného a založeného na č. l. 696 spisu, má dovolací súd za

zrejme, že stranou sporu bola na strane žalobcu Parker & Young Accomodation, s.r.o., obchodná spoločnosť so sídlom Mikulášska 1, Bratislava, IČO: 35 806 192 a na strane žalovaného ním bol I. P. E., správca konkurznej podstaty úpadcu GLOBE s.r.o., obchodnej spoločnosti so sídlom na rovnakej adrese ako žalobca, IČO: 31 336 159, a to v konaní o určenie právneho dôvodu a výšky pohľadávky. V tu posudzovanej veci sú sporovými stranami na strane žalobcu obchodná spoločnosť ACORN Co., s.r.o., so sídlom Ovocinárska 1007/6, Levoča, IČO: 36 486 833 a na strane žalovaného obchodná spoločnosť GLOBE s.r.o. (pôvodne spoločnosť A. T. P., s.r.o., IČO: 31 640 974). Predmetom konania je žalobcom uplatnený nárok vymedzený žalobou o zrušenie rozhodcovského rozsudku. Je nepochybné, že o totožnosť strán ani veci hovoriť nemožno; navyiac, pokiaľ by tomu tak aj bolo, teda medzi tými istými stranami by prebiehali konania o tej istej veci, namiesto by bolo prihliadnuť na prekážku už začatého konania (prekážka litispendencie), čo by znamenalo, že skôr začaté konanie na Okresnom súde Galanta v roku 2009 by bránilo pokračovaniu (neskôr) začatého konania na Okresnom súde Bratislava I v roku 2013.

65. Napokon dovolateľ dôvodí vadou zmätočnosti podľa § 420 písm. f/ C. s. p., vyvodzujúc ju z tvrdenia o „absurdnom“ zdôvodnení otázky (ne)prerušenia konania v rozhodnutiach konajúcich súdov.

66. Podľa § 420 písm. f/ C. s. p., je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Pod nesprávnym procesným postupom súdu treba rozumieť taký postup súdu, ktorým sa strane znemožnila realizácia tých procesných práv, ktoré majú slúžiť na ochranu a obranu jej práv a záujmov v tom-ktorom konkrétnom konaní. Medzi tieto práva však nepatrí právo strany sporu na to, aby súd akceptoval jej procesné návrhy, aby súd rozhodol v súlade s predstavami strany sporu, alebo aby súd odôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv strany sporu.

67. Vo vzťahu k označenej procesnej vade dovolateľ nepochybné namieta nesprávne právne posúdenie otázky (ne)prerušenia konania v tu posudzovanej veci.

68. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav, ku ktorému dochádza vtedy, ak súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, avšak nesprávne ho interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie veci však sporovej strane neznamená realizáciu procesných oprávnení. Dovolač súd zdôrazňuje, že prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f/ C. s. p. nezakladá (a účinky umožňujúce meritórny dovolací prieskum nevyvoláva) to, že by napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu (prípadne) spočívalo na nesprávnych právnych záveroch (k tomu porovnaj najmä judikát R 54/2012, ale aj viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu, napríklad sp. zn. 1 Cdo 62/2010, 2 Cdo 97/2010, 3 Cdo 53/2011, 4 Cdo 68/2011, 5 Cdo 44/2011, 6 Cdo 41/2011 a 7 Cdo 26/2010).

69. Vzhľadom na všetky vyššie uvedené skutočnosti, keďže z obsahu spisu a samotného dovolaním napadnutého rozhodnutia nevyplýva, že by sa vo veci konajúce súdy v prejednávanej veci dopustili porušenia procesných oprávnení žalovaného, dospel dovolací súd k záveru, že v konaní pred odvolacím súdom, ani súdom prvej inštancie, k dovolateľom namietaným vadám zmätočnosti uvedeným v § 420 písm. c/, d/ a f/ C. s. p., nedošlo.

Vo vzťahu k prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p., má dovolací súd za nepochybné, že dovolateľ dovolací dôvod nevymedzil spôsobom uvedeným v § 432 ods. 2 C. s. p. Konštatujúc vyššie uvedené, dovolací súd dovolanie žalovaného podľa § 447 písm. f/ C. s. p. odmietol.

70. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá C. s. p.; § 453 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 C. s. p.). O výške náhrady trov konania žalobcu rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 C. s. p.).

71. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 veta druhá C. s. p. a § 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z., o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01. 05. 2011).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.